

Lány a parton – 1962-2007

A hatos vágány melletti peronon galambok totyogtak. Sietve vágott át köztük a lány, hogy felszállhasson a leghátsó vagonba. 1980. augusztus 29.-e volt. Hosszú, barna haja volt, tizennyolc éves múlt és Szegedre ment.

Jó lesz az! – mondta az anyja júliusban, kezében a felvételi értesítővel. Nem tudott örülni. Tamás, a barátja még a nyár elején bevonult katonának. Ürességet érzett, a fiú pedig melankolikus leveleket írt a pápai laktanyából. Két ponton múlt, hogy nem Pesten tanul tovább. Ezekre gondolt, ahogy a szegedi vasútállomás felől a város felé gyalogolt. Elővette a tárcáját, az albérleti szoba címével. Tíz perc alatt odasétált. Ráérősen kipakolt és kinézett az ablakon.

Tamás egy, októberi hétfőjén érkezett. Lesétáltak a Tiszaparra. Nagyokat hallgattak, félóra telt el, mire a fiú kurta mondatai és sötét pillantásai mögött megérezte a féltékenységet. Keserűen felnevetett. Egy hónapja járt egyetemre, a legszárazabb órákra is beült, és alig beszélt valakivel. Fáradt unalommal hallgatta az öreg statisztikaprofesszort, ahogy krákogva motyog a halandóságról, esténként pedig a nyitott ablak mellett olvasott.

Mire visszaértek a lakásba, már egyáltalán nem akart Tamással lenni. A fiú ebből nem sokat észlelt, görcsösen közeledett. Váratlan gyorsasággal koptak ki az érzései. Tamás mohón vetkőztette. Ági! – lihegte, míg ő a fiú vállai felett a semmibe nézett. Reggel felkeltek. Kedvesen mosolygott, kikísérte a fiút a vonathoz és soha többé nem kereste.

Megpróbálta felidézni az akkori érzéseit. Másnap este elment az első egyetemi buliba, élőzene volt, és a végén a gitáros megszólította. Most, huszonhét évvel később el akarja hagyni. Hol lehet Tamás? Rémllett, mintha a szülei egy Duna-parti faluban éltek volna, és bár többször beszéltek róla, végül sosem mentek el együtt. Talán Dunabogdány? Önmagát is meglepte, hogy ennyi idő után eszébe jutott. Felnézett. Az orvos eddig hallgatott, majd tagoltan beszélni kezdett.

- Nézze, Ágnes! A felvétel szerint ez sajnos agydaganat.
- Doktor úr, eszerint én...? Mennyi időm lehet még?
- Két hónap, biztosan. Többet, felelősen nem mondhatok.

Maga sem tudta, hogyan keveredett ki a rendelőből. Arra eszmélt, hogy a Szentendrei úton halad kifelé a városból. Önkívületben vezetett, lassítás nélkül hajtott át a part menti falvakon. Csikorogva fékezett, ahogy megállt a helyi étterem murvás parkolójánál. Kora este volt, enyhén sötétedett. Körbenézett, nem járt ott senki. Gondosan levette a cipőjét és elindult a folyó felé.